

EL SANVO' RNCRAI

LLETANIA BAVENINA DE BON HUMOR

Director, carnal i espiritual, Sr. Fissela

Any II. - Núm. III.

Ramema 15 Febrer 1920

Preu un ral

L' Il·lustre Senyor

Don Ludovic de Gaiferos i Cornucòpia

(Se'n ha anat al Cel)

Sos desconsolats: paterns D. Corneli i D.ª Petulància, germans de causa Rnd. P. Paskali, D. Joan, Cavaller de Navata, D.ª Lògita, el secretari particular D. Siset de la Vila, i les raons socials Missió Angélica, Unió de la Kamándula i el London-Bank-County, al recordar a sos veïns i al públic en general, una pèrdua irreparable pregan se'l tingui present en les sessions de Consistori i es serveixin aconsolar l'estimada Viuda en la florida Vila d'Almendros.

Els dignes i respectables pontifex d' U. F. i Lliga N. E., concedran llargues indulgències als qui assisteixin a l'òpat de funerària que el proper dijous se celebrard en memoria seua. El preu de les misses serà de 6 ptas. cubert.

(Funeraria RODRIGUEZ.)

LLEPIÇADES

Fora embuts i parlem clar, que aixó és patria i art catalá!

Amunt faldilles, camisa, i, ensenyem fins el cés ma-teix. Per una tan gran causa, mostrar la butlla que tots hi portem enganxada, no és quasi res.

***

Realisme, materialitat, fatalisme, tots s' han ajun-tat contra d'ell. Ell, l'avessat a les penitencies i «du-reses» de l'exigent «disciplina»; ell, el que havia re-sistit les nits d'insomni, les llargues vetlles temptadores de la tardor, plenes de seducció i de lluna plena, du-rant les monotonies «guardies», socombí. A qué, com i de quina manera? Llástima ens fa sols de pensar-hi i haver-ho d'explicar. Corprés, negat d' ilusa fantasia, com l' inexpert jovincell que traspassa el llinar de la vida, s' enamorá, però, amb tal manera, que fins les pedres del carrer on ensumaba s' hi enternien. I era que l' home, recordant que procedia d' una educació que no se intimida davant res, no parava mai; asset-jant la plaça per tots sistemes, que si bé no era pas de bell aspecte, en canvi havia fort armament d'apa-radura, que la feia un quasi quasi inexpugnable. Mes per aixó no s' acorbardí pas. Allá calia veure-hi la persistència del seu gènit voluntariós. Poc se'n cansa-va d' empleiar manyes i maneres a fi de vencer la tan obstinada resistència.

Desde la passejada cotidiana a fins la mirada in-cendiaria res hi escatimá; i naturalment vencó.

Peró quan?

Quan ja en la plaça s'hi feia la buidor, quan, per reculament l'alcaide d'ella rebia l' Orde de Despedida, que entre els «manynos» es molt estimada, però que al desventurat Vicens li portava la malhaurança i l' ex-tranyament de la «conquesta» que per un sempre més se li fonia en els endéns d' una estació.

***

Era ben jove, criatura encara, quan ja el seu cor inflamable es sentí mogut per una «pujante» corrent de tempesta amatória. I s' enamorá: com l' alosa dels mirallis que l' atrauen, com el badoe carbacer de la llum del sol. I es declará fidel vassall de l' Amor, en la figura d' una fogosa donzella, que temps després, ensenyorida de «la barra», l' enarborava en gelosia i despit. I així, foren esmunyint-se dolçament les jorna-des.

I res pertorbava d'aquell paradís la ventura tran-quila del goig de passió més que de tant en tant una lleugera navolada de plomija supèrbia imposada per un amic compay enamorat d' una altre sílfide. I ningú es planyia, i ningú es lamentava. L' Harmonia, amb el ceptre ben alt, enmanava'ls pels jardins de les Hespé-rides. Mes oh! de les mudances humanes! Mes oh! dels canvis futurs! El cor de la nina, exarrat de tan ma-nar, despertava poc a poc als efectes de morbós somni d' un nou foc. Oh! de la tragèdia que dins el cor de l' enamoradiç s'hi engendrà. La vida era mort, i la mort

conçol de vida. Ja les caricies no eren volgudes, ja l' odi es desentranyava.

L' horror d'una vanalitat l' espavordí, i renegá de tot, i de tot se mofá; fins que retornat al amor— aixó havia de succeir ¿«comó no?»— per un altre me-lesinda, els calius del seu cor li rebrollaren i encen-gueren nova flama que enllumenava les d' uns frescos petons que resonaven, i l' enllaç d' unes fines mans que s' estrenyien, com si escanyessin la gargamella del Jordiet posat en tanda.

***

Amunt i avall, avall i amunt, i dali que torni, i torni que dali: heu's he la feina que s' han imposada dues gallardes fembres en la nostra Rambla.

Molts hi ha qui diuen que d' amant cercan troba-lla, molts n'hi ha que ho diuen mes no hi ha qui encerti, perquè és un enigma, perquè és incertable, ço que dins la pensa pot portar el diable, que amb vestit angélic, ben compost de cara, cada dia un «rato» se «ns ve a paseja's-ens. Deixeu que caminin, dones, en sa indefini da ruta les dues donzelles de la nostra Rambla, que, un jorn o altre, ja será probable descifrar l'incógnit de un tal miracle.

***

Si no fós el temor d'apareixer titllats de xerraires et diriem, an a tu Maria de l' esperit, que hi ha un jo-ve guapo, ait i ben plantat, que et preté; però la por avans apuntada, ens fa desdir de xerra-t'ho. «Otro día será».

***

La «papitesca» Ramona, la dels passos llargs i ca-bells de perruca clara de blat-de-moro, tan bonica i risuenya com sempre, conserva's neutral, davant dels actuals moments «históricos» i aixó que adoptar aquesta «pose» és molt difícil, i sobre tot amb temperaments com el d' ella. El desig nostre fóra, que un «novio» d' aquells de cine i que són del seu gust, la pretingués.

***

La Marieta dels carquinyolis, moça blanca del ca-rrer de la Junquera, que de tan blanca sembla de pe-ga, está—que podriem dir-ne—presa de pega; puix que malgrat haver provat fortuna amb pus de cinquanta minyons i haver usat de tots els «sistemes», encara és l' hora que ha «d'enganxar».

I no será per falla de recursos; perquè de llengua en té més d' un pam, i abudor de garla més que un gramofó. ¿Quin pot sér dones, l' obstacle de sos casoris?

Fa de mal dir-ho, però, nosaltres aseguriem que es deu a la molta «llana» que la vesteix.

Qui sap, Mare de Déu!!!

***

L' acabalada dama, senyora de Pica Tresos, mos-tra's sorpresa per no haver preteudent a la seua ma desvagada.

La noble i «rancia» patricia no sap comprendre que el jovent més precia les fresques dots naturals que no pas les daurades romanalles d' una vidua en primeres nupcies de son marit mort. (E. P. D.)

Amb aixó, dones madama, «tiento», i no sortir

EL SANYÓ PANCRACI

comes llargues e dretes e ben grosses per lurs mesures, e los peus llonchs e ben fets e gint calsats. E fo molt ardit e prous; e fo valent e larch de donar, e agradable a tota gent, e molt misericordiós; e hac tot son cor e sa voluntat per la sua dona del pensament. (Aquest era l'«individue» conegut de tots i que ara en res s'hi assembla).

CARTIPAÇ VELL.

De l'extranger

XINA

Pagoda profanada.

FOT-LA 24 del 6 m. 6 t.—Acaba's de cometre un impurificable sacrilegi. Un dels embaixadors de Barragania. probablement per una exaltació de «zel» religiós, ha maculat la puresa del temple Pa-Rok-Hi-Alh en el cos d'una gran sibila. La Magestat Patriarcal a corre-cuita ha reunit el Concell Thot-Ah-Ulik, que sembla recabarà indemnizacions.

LLUF-HA-RUT.

FRANÇA

Fracàs d'un plenipotenciari.

BAYONA ∞ a les 4 h. 13 m. (Rebut amb grandíssim retrás.)

L'il·lustre i grandió diplomàtic Dr. Llohwe-Rass, enviat especial del pacífic estat de Pasta-Naguia (Àfrica dels P. O.), ha fracassat per complet en ses gestions a l'altívola comtesa Joa Kima del Senyoriu de Besalú.

Per manifestacions, sorpreses en un dels «llibrets-diari» de la noble dama, ens enterem dels faúnics propòsits del kolossal representant pasta-naguia.

Posiblement, el fracassat funcionari, serà rellevat de les seues funcions actives.

CASTAGNIA-MERETZ-CUDA.

ITALIA

Descobriments d'uns frescos clàssics.

GRIMEGGIA 8 del 5 m. 7 t.—En el «Monte Salvaggio», i en estat interessant encara,

s'hi han descobert, entre unes santes creus, tota una original col·lecció de diferents figures en figurades posicions d'una forta virtut «culoril». L'extranyesa és gran, doncs unes excavacions efectuades en el veí mont «Uriol», ramal del «puig» «Pariggio», no donaren cap resultat i si sòls un gastament de forces físiques.

PEPIRONI.

E. E. U. U.

Treballs científics.

GANSANIA 12 a les 2 h. 15 m.—L'«aputacari» Dr. Went Ura Porth O'La, considerable eminència del Naturalisme, mentinent treballa's la fórmula física, tracta d'arribar en descobriment d'algún principi possible que resolgui l'existència absoluta del benestar material.

Per ara en tots els assaigs realitzats hi ha revelat solucions de mitjanía que l'amoïnen, però confia lograr els seus propòsits, que, de fracassar, li produiran un fort desengany.

Agència DEUSEDAS Y TAPARRÓ.

Rifada del apotecari Sr. Portolá quan les properes i espléndides Festes de Sant Baldiri.

Quin

Que te'n fots Venturita?

La Cigala

Un crit. dos crits... tres crits... quatre crits...! Un guirigall!!!

Gent i més gent.

Estrebades per un cantó; corredices d' un cap de plassa a l' altre. Cabells arrancats que apareixen mates d' escarola; increpacions i renecs. Ungles incrustades en la cara roja i folla. Desllorigaments i cames enlaire. Faldilles a terra i mitges a garró. Cadires en, dança patates que volen, i un enrenou.

Figueres és transtornada... Veus mascles; cops de pal; un tret, i el silenci.

La tempesta fineix.

La baralla s' acaba.

Portada n' és una dona a cala «Vila» i tancada—després de posar-li camisa de força—amb pany i clau.

Exclamacions i plors.

Entra una moça; és sa filla, espècie de dona que Déu li escatimà la llargada de les cames i la inflà de cos.

La mare treu foc petant de dents. Un agutzil xiscla i se desmaia.

Els periodistes guipen pel forat del pany, i apunten:

«Una mare i una filla, que són la Cigala i la Cigaleta, empresonades per batisseres...»

TRIBUT

Al ben eximí poeta,
cantó de la Placeta,
Joaquim Munné de Ragué,
que tants de versos sap fè.

Es tot un home, un troç de pà,
excelent pare, gran purità,
mes al fi home, enc que perfecte,
també dels febles ne té'l defecte!,
que'n el seu dintre li és mania:
volguer per força fer poesia.

Doneu-li rimes i consonants,
deixeu que pensi en sos versos blancs,
que, malgrat orfes de fantasia,
preté notar-hi la melodia.

Humans: sa tasca si amb mi aplaudiu,
veureu la cara d'aquest sant home
com manifesta's color de poma,
de poma roja del roig pus viu.

ANAKLET de PANGAROLUS

Trova en prosa a Na Maria Surribas

Formosa nina: En la boirosa nit de mon «cervell poètic» hi he trobat ton nom, i he recordat ton cos, de nit, esculptural.

Per mi, son tos ulls, dos llacs profunds ombrejats per unes llargues canyes, que són tes pestanyes.

Tos braços, són llliris d' aigua que murmuren balancejant-se humils i suaus.

Ton cos és la palmera que al crit del vent torça's esbelta.

Són tes galtes, (vermelles pels pessics) dues roses de març.

Tu ets la ilusió que perdura; ets una vida; ets una flor, que éssent mustida, reneixes del martiri amb dolç recort.

Mes, ai! la bellesa sols és un somni! i somni «ben llunyà»!!

Ja ho digué el poeta:

«Pues si este cielo azul que todos vemos ni es cielo ni es azul ¡ástima grande! que no sea verdad tanta belleza.»

GAL-LI MATIES:

D' un epistolari

Per casualitat, ha vingut a caurer en nostres mans aquesta apreciable lletra, que, ens permetem reproduir, per causa de la molta llum que llença sobre determinades accions de la dona i galanes formes d' expressió.

Res pus, i llegiu.

Srto. D. Enrique.....

Barcelona

«Mi querido Enrique: El motivo de la presente, es para manifestarte que en casa seguimos todos sin novedad (a D. g.) y para decirte que sin ti mi corazón estalla en grandes latidos de pasión y temor.

Por aquí muy aburridos todos estamos; vendemos poca agua de Vichy y más garbanzos.

Pero las cosas de la vida no son comparables con el amor que te profeso. Te escribo esto en mi cuarto, y ya en la cama, me miro pudorosa los secretos descubiertos por ti en aquella noche inolvidable.

Adiós, amor mío, angel de mi corazón, dueño entero de mi amor; que aunque lejos te amo siempre mucho más que a ese oso de Perico que todo el día me viene al detrás como un perro faldero y del cual, por tranquilidad de la familia, he de escuchar sus muy largas latas y que no le amo ni pizca.

Esperando ansiosa tu contestación, te manda con muchos besos su corazón, esta que es tuya

PURA.

EL SANYÓ PANCRACI

gaire al balcó de les Pescaderies a les nits, que podria pescar... algú «refredat.»

Desde que el venerable «veterano» del menestral Casino de la Ciutat, Exm. D. Pepito de Von Hereu, amb «todas las del arte», s'ha decidit a entaular unes formals relacions de forma formal amb una «dilettanti» musicana, tenim un casament en porta i una solteria en perill de mort. De tota manera, la senyoreta «filarmonica», sempre li farà més per casa que no pas aquella «discreta oficiala» residenciada en la Hospederia de D.ª Pepa Grañés i que ha per nom Maria dels Compliments i de la Bandarría, malconeguda per la «Llibrets del Pardalet».

El quefe «maco» de telégrafos don «Pequito de Villanueva», vista la puja extraordinaria que sofreixen els preus de les carns, ha decidit afiliar-se al gremi vegetariá, llogant per aital motiu, un ben afemat hort, on hi cultiva, amb preferéncia a les llegums i patates, unes capces de «broquil» que enamoren de veure-les. Sempre n'hi ha que no baden.

Un mestre d'escola i un mestre d'obres no saben decidir-se, si per la pagesa o la vilatana. Apa nois, cop de cap, que si per cas ja veurem les banyes.

L' Estela, pensant amb «aquell fulano» de Barcelona, cap ramemf «li fa el pes». Ni en «Pequito de Villanueva», perquè malgrat les seues dots, no sap arriivar a «poetitzar» les hores d'amor.

La María i en Quimet tornen a les «andades». No ho deuen recordar que ja són massa grans. Els hi haurem de dir: mainada, «un mal anar no pot durar».

Tant en Lenti com en Martin, per a laborar la completa felicitat dels seus «eloisos», esperen l'adveniment d'un triomf bolxevista. Ja será tard...

De la fada Emilia conta's que encara delecta's pensant amb les belles hores de nit serena, pasades «entre naranjos», llavors de l' anada a la capital de les flors.

Quan l' amor els hi «tirava», tot eren fermes protestes de carinyo i juraments de fidelitat eterna.

Si elles pel «novio» fossin abandonades mai més dels esplais de la vida voldrien gotjar.

Peró, vingué la realitat, i, ja ens diran si compliren llurs paraules, les amigues Remei i María.

ELS PANCRACIANS.

Pasionaria

A la Sta. María Font

Tu eres niña hermosa
mi ilusión.

Por tí, cara de rosa,
me volvería como Napoleón
de fuerte y feroz.

Te mordería, como Sansón,
los labios rojos de tu cara
embadurnada
con polvos de arroz.

LAFANELLI.

Bucólica

Al eminent poeta D. José Antonio Vandellós.

Cap a la tarda el sol s'en va caient a l'horitzó.

Com mugró
del cel blau i seré, blanca lluna ha nascut somrient.

El sol
finit

ja s'és
dormit
sota
son llit.

Es el cargol que tot mandrós mort pacient d'ilusió
plujana
de tardó.

Es l'aureneta
que anyoradiga
cerca refugi en el misteri d'una verduca.

KALÁNDRIA.

Enguixada

A l'il·lustre periodista de «Libertad», D. Siset dels Minolis.

Sa cara a cada instant s'allarga i encongex;
s'abandona sovint i es para no fent res.

D'estat jamai ne té ni pas mai ell n'haurá;
si bé té voluntat sols és per gallejà.

De burgés no n'és pas, de militar tampoc,
malgrat no sér mai res, quan vol ho sap sér tot.

Remena's a tot drap, ningú no l'ha vist quiet;
treballa a tort i a dret i no es coneix son fet.

Amoïna sovint, quan més está festiu;
fastigueja al pacient que'l troba quan somriu.

I pus no resta a dir d'est tipo original,
que tan pot sér orat, com pesticer cabal.

PATACOT de cal XERRAIRE.

GLOSARI

L'obscuritat més grandiosa envolta al firmament. Tenebroses misteriositats omplen de bazarda l'ànima. ...Nit...Res de claror... ausència de llums en el profund silenci del germà tètric de la Mort.

Dones que ploren de fret i d'amor. Empedernits amics de la soletat que abrigats passeigen pel camp, blanc de neu. Fret!!!

Soroll de passes...

¿Qui és que pertorba la monotonía de lo tranquil? ¿Quin monstre transtorna les lleis naturals? ¿Quin fill de la Terra ambiciosa la llum de Feus?

Una veu...

Entre el silenci de la nit, un crit agut, i entre l'obscuritat, un nom...

Veus llunyanes d'una innumerable llegió de dimonis llanuts de cos que bramen cavernosament al so tètric de corns marins.

¡¡Xenius!! ¡¡Xenius!! que t'han fotut al carrer? ¡Oh! rei dels glosaris! ¡Oh! poderós monstre de les curtes inspiracions. ¡Sense tu les ratlles totes estan perdudes.

I elles criden: tenim fret; sentim anyorança; tenim ànsia del calor de la teva ploma! Uns cabells rossos... unes llàgrimes roentes que fan enternir i inventar poemes «llaunistics»...

L'amor, el dolor, el misteri, que envolten la mar a precipitada del déu del Glosari!

Pancraci riu; sa boca babauésca s'aixampla com gorja de llop famolenc. Riu d'alegría; riu de felicitat; ell serà el rei; Xenius mort, ell emperador de les lletres.

L'obscuritat esdevé en misterioses clarors.

L'Aurora (no del Garrigal), somnolenta obra sos formosos ulls, i s'aixeca, i somriu. Un ocell canta. Com esperits, fugen amb el vent, les tenebres malestrugues. És el dia.

APRENENT DE XENIUS.

Fáunica

L'anyorament de la cabreta.

A uns enamerats

Una CABRETA
alta i grassona
'nava lirona,
esma perduda.

¿QUERA lo que ella
per 'lla cercava
que no balava
la nit aquella?

Una pell blanca
d'una gran cabra

que temps enrera
molt s'estimava,

I una moxaina
que recordés
jocs de santaina
fets al recés.

Perxó balava
la grassa cabra
que d'anyorada
ja no lletava.

Senyoreta FLORESTA.

Entretenment de Rei

LEMA: El monarca és l'espill del poble.
Pantinágores.

Quant lo rei hac sopat, e tots los caballers s'en foren anats, lo rei s'en entrá en huna cambra que era après de aquella hon dormia, e aqui ell se despullá es descalsá, e puix, abrigat ab son mantell, en camisa, ell s'en entrá en aquella cambra hon la dona sa muller era colgada. E lo rei colgás ab ella sens llum, que no y havia. El rei cuidás que fós aquella ab la qual havia empres que vengués a ell. Veus quel rei mena son solaç ab la dona sa muller; a ella no parla gint, per tal que no la reconegués tro que hagués jagut ab ella. E aquella s'empenyá de hun fill.

De la «Crónica del Rei En Peñe», escrita per en Bernat Desclot Passatge referent a l'engendrament del Rei En Jaume, que ho és per astucia de la Reina, que s'aprofitá d'una feblesa del Rei.

ELL

Fo lo pus bell hom del mon; que era major altre hom hun palm, e era molt ben format e cumplit de tots sos membres; que ell havia molt gran cara e vermella e flamencha, e lo nas llonç e molt dret, e gran bocha e ben feyta, e grans dents e molt blanques que semblaben perles, e los ulls negres, e los cabells rosos, semblant a fil d'or, e grans spatlles, e llonç cos e delgat, e los braços groços e ben fets, e belles mans, e llonchs dits, e les cuxes grosses e ben fetes, e les

Del meu oportunisme i l' oportunitat meua.

No sempre parlant la gent s'entén, però si que tampoc a la callada «nul-la» persona fa 's compendre, com de cert i a ben segur «mus» testificarien molts panolis que romanen prop d' una moça, qual goç afamat davant la fleca, tota una santa vetlla de sarau sense tan sols ni gosar piular, ço que vol dir que quan convé no s' han d' haver pèls a la llengua, que si bé trenca molts ossos també és remei i dels grossos, que d' aixó molt porien conta'ns-en En Llizet Fa-Zéz i confreres, membres del Llepíng-Club, corporació instaurada per a complimentar determinades inclinacions ingènites i resoldre falles de natura, que mereix forta simpatia per la seua preferència als orguens vitals de la vida, dels quals, a Déu gracies, hom n'està molt bé, sobre tot en els de mena elástica, que de present posats seran en dança per a explicar una tal forma de comportament no pas gaire del tot, perquè aixó en nós seria pixar fora de l'orinal, però que més d'un tòtila voldria per a ell, malgrat les barrellades tirades en cara i la «múrria» sòpida que a voltes presenta's-ens en les potències de facultat, com si diessem mal de la mateixa bèstia, que tant pot fer que hom tiri pel camí de savi com se decanti per la banda ximple, que en molts precia's-els-hi en qualitat de virtut per causa d' haver semblança amb la follia, que és la darrera paraula dita en coses de l'esperit, per ço que molts la fugen per covardia d' emprendre el seu pujant, que és molt espinós i dur de pelar, i no tothom pot arri-var-hi, i si solament els escullits que són els folls, i no les mitjanies que són els ximpls, que sempre fan guerra a les pensades sòtils per mor d' haver lloc en la palestra del món, on s'hi fan lluir les migrades ventatges de l' egoisme, que tan se val haure'l com no, car és pus destorb que gràcia, puix priva'ns de moure'ns ben altament i lliure, ço que fa no poguem dir les coses pel seu nom i haguem de barrejar-les en llurs significats, com aquell qui bateja el bon vi amb l'aigua de la font, que després no és vi, ni aigua ni res.

I, heu 's he perquè al retornar, «sólo para hoy», jo a vosaltres, m'he promès fê-us-he un sis del meu oportunisme i l' oportunitat meua, que són coses ben diferents, com suara deiem del vi i de l'aigua, però que hom les agermana per anar tirant com les galeres de l' antigor pels vells caminals a fins arribar a «puesto», que és la satisfacció completa de les nostres ànsies, avui per avui, concretades en dir-ne quatre de fresques i altres tantes de calentes, adobades amb un sue espés i llefiscós, que tant potser humor com caldo, sense reparar en mitjans ni en criteris, que aitals són l' oportunisme i l' oportunitat, que permeten traurer els drapets al sol sense que ningú s'enfadi ni s'hi encaparrí, i així hom s'ho espera, perquè estima que tothom serà prou foll per a volgue'l entendre (feina vana) i creure's en valua de ser superior. Amén.

PANCRACI.

Cartell de necis

Els que anant pels carrers, parlen amb si mateixos

Els que quan esperen al criat, hagent-lo enviat a fora, si per cas tarda, es posen a la porta o a la finestra, creguent que així es donará mes brillo.

Els que miren les cartes del joc poc a poc, sabent ja, que no s'han de despintar i que de la mateixa manera que a les mans els hi foren així les veuran.

Els que portant sabates negres o blanques, per treure'n la pols o dona'ls-hi llustre, ho fan amb els guants, a semblança i istil d'un senyor caçador ramemí.

Els que, mocant-se, en abaixant el mocador, se'l miren amb molta catxassa, com si de ses naríus haguessin sortit perles i les volguessin posar en cobro.

Els que, anant pel carrer, treuen la mà de la butxaca i van tocant amb ella les parets.

Els que, quan toca el rellotge, deixen de contar l' hora i pregunten, quina hora és?

I, per fi, els que, orinant, fan senyals amb el pixum, pintant en les parets o dibuixant a terra.

THONET PHILAPRIM.

Secció d' Anuncis

Grans Magatzems Puig Paris

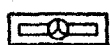
«Qui va despullat, es refreda; i qui es refreda, es pot morir.—Poden evitar-se els refredats, vestint-se bé (Si es tenen diners).—La Brunyera».

Llanes fines
Sederia peluda
Pintes per pentinar

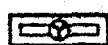
Mitges de fer patir de fils d'aranya
Camises
Respalls de marques bones per a respallar

CARRETERA DE GIRONA

Gran Farmacia Lortolà

(La mejor del mundo)

Grandes existencias en -Esponjas- Pastillas LADI.—Preservativos de inmejorable resultado.

Permanganatos.—Morfina.—Inyecciones hipodérmicas.

CALLE NUEVA

Femelles - Cargols
Broques - Ferreria

E. Ferrán Galter

En ven de totes marques i maneres a preus módics.

Bosque y Bosque

Gran Fábrica de Jabones para lavar

Calle S. Juan Bautista, 10.